Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑβριαίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος — *Ἐν Ἀθήναις, 16 Αὐγούστου 1908* — *Ἔτος 30ον.—Ἀριθ. 38*

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἡ ἔλλειψις τοῦ τηγανιοῦ τὸν ἐξέθετεν εἰς τὸν κίνδυνον νὰ χάσῃ τὴν θέσιν του, διότι ἡ εἰδικότης του ἦτο ἀκριβῶς κάτι ὡραῖα φαγητά, τὰ ὁποῖα ἔκαμνε πάντοτε μὲ τηγάνι.

Ὁ Λούλλης, γνωρίζων μὲ ποῖον πάθος ὁ καλὸς ἀρχιμάγειρος ἐξήσκει τὴν τέχνην του, τὸν ἐσυμπόνεσεν εἰλικρινῶς εἰς τὴν λύπην του, ὅταν ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Βασιλέως παρουσιάσθη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ μὲ βροντερὰν φωνὴν ἐφώναξε πρὸς τὸν Πλανσέτον:

— Κύριε ἀρχιμάγειρε, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὑποφέρει, καὶ ἡ Βασίλισσα ζητεῖ ἀμέσως ἕνα κοττόζουμο διὰ νὰ συνέλθῃ.

Οἱ ὑπηρέται, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πλησιάσῃ, ἤκουσαν αὐτὴν τὴν διαταγὴν καὶ τὰ σχόλια ἤρχισαν.

Νὰ ἡ ὥρα τώρα νὰρρωστήσῃ ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν, εἰς τὸ ἀνάκτορον ἐκεῖνο ὅπου δὲν ὑπῆρχαν παρὰ οἱ τοῖχοι!.. Βεβαίως θὰ ἐκρύωσε τὴν νύκτα...

Συνωμίλουν ἀκόμη, ἀργοὶ καὶ νωχελεῖς, ὅταν ἡ ἐξαφνικὴ παρουσία τοῦ μεγάλου βασιλικοῦ οἰκονόμου τοὺς διεσκόρπισε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ὑπὸ τὸ ὄμμα τοῦ προϊσταμένου, καθεὶς ἐφάνη ὅτι ἔσπευδε νὰναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ οἰκονόμος ἐφώναξε:

—Εἴκοσι ἄνθρωποι διὰ νὰ ὑπάγουν ἀμέσως εἰς τὸ Παρίσι!...

Τὸν περιεστοίχισαν ὅλοι καὶ ὁ προϊστάμενος ηὐδόκησε νὰ ἐξηγηθῇ:

Ἡ αἰφνιδία ἀδιαθεσία τοῦ βασιλέως καθίστα ἐπείγουσαν τὴν ἀνάγκην μιᾶς ἐγκαταστάσεως ὀλιγώτερον προχείρου. Εἴκοσι λοιπὸν ὑπηρέται ἔπρεπε νὰπέλθουν ἀμέσως μαζί του εἰς τὸ Παρίσι, διὰ νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ Λούβρον κρεββάτια καὶ ἄλλα πράγματα ἀπαραίτητα. Ἡ ἐπιχείρησις ἦτο δύσκολος, διότι ἤξευραν ὅτι ὁ λαός, μανιώδης διὰ τὴν φυγὴν τῆς Αὐλῆς, ἐφύλαττε τὰς πύλας τῆς πόλεως καὶ δὲν ἄφινε νὰ ἐξέλθῃ καμμία βασιλικὴ ἀποσκευή. Θὰ ἐγίνετο ἀνάγκη νὰ πολεμήσουν ὀλίγον, ἢ τοὐλάχιστον νὰ ἐνεργήσουν μὲ δόλον.

—Ἐντὸς ἡμισείας ὥρας, συνάθροισις εἰς τὴν στοὰν καὶ ἀναχώρησις! συνεκεφαλαίωσεν ὁ οἰκονόμος.

Ὁ Πλανσέτος ἤρχισε τότε νὰ παρακαλῇ καὶ νὰ ἱκετεύῃ ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰνεχώρουν διὰ τὸ Παρίσι, νὰ πάρουν πρὸ παντὸς ἀπὸ τὸ μαγειρεῖον καὶ νὰ τοῦ φέρουν ἕνα τηγάνι, διαβεβαιῶν καὶ ὁρκιζόμενος ὅτι τὸ τηγάνι ἦτο ἀσυγκρίτως ἀναγκαιότερον καὶ ἀπὸ κρεββάτι, καὶ ἀπὸ σκεπάσματα, καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, τοῦ ἐθεώρουν ἀπολύτως ἀναγκαῖον...

Ἀλλοίμονον! αἱ ἱκεσίαι τοῦ δυστυχοῦς Πλανσέτου μόλις ἠκούοντο ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας, οἱ ὁποῖοι προητοιμάζοντο πυρετωδῶς διὰ τὴν ἐκστρατείαν καὶ ἦσαν πολὺ ἀνήσυχοι διὰ τὴν ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν τοῖς ἐπεφύλαττον οἱ παρισινοὶ Σφενδονῖται.

Ὁ μάγειρος, ἀλληλοδιαδόχως ἀποπεμφθεὶς ἀπὸ ὅλους, εἶχε χάσῃ πλέον κάθε ἐλπίδα καὶ ἐκάθησεν ἢ μᾶλλον κατέπεσεν ἀδρανὴς εἰς μίαν πέτραν, μὲ τὸ πρόσωπον ἠλλοιωμένον ὑπὸ τῆς λύπης.

Ὁ Λούλλης, ὁ ὁποῖος τὸν εἶδεν εἰς τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην κατάστασιν, τὸν ἐπλησίασε κ' ἐδοκίμασε νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Ἀλλ' ὁ ἀρχιμάγειρος δὲν ἤκουε πλέον καὶ περιωρίζετο νὰ ἐπαναλαμβάνῃ.

— Εἶμαι χαμένος!.. εἶμαι χαμένος!... πάει!..

Βλέπων τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην μορφὴν κωμικῶς καταλυπημένην, ὁ μικρὸς ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ γελάσῃ καὶ συγχρόνως νὰ κλαύσῃ.

— Μὴν κάνετε ἔτσι, κὺρ Πλανσέτε, τῷ εἶπεν

«Εἶμαι χαμένος!... Εἶμαι χαμένος!... Πάει!...»
(Σελὶς 297, στ. γ'.)

ἐπὶ τέλους. Θὰ ἔχετε τὸ τηγάνι ποῦ σᾶς χρειάζεται.

— Καὶ ποιὸς θὰ μοῦ τὸ φέρῃ;

— Ἐγώ.

— Σύ! ἔκαμεν ὁ μάγειρος μὲ δυςπιστίαν.

— Ἐγὼ βέβαια! Ἔχω μεγάλη ὄρεξι νὰ πεταχθῶ ὡς τὸ Παρίσι, καὶ θὰ καταφέρω νὰ μὲ πάρουν καὶ μένα μαζί τους.

Ἀφίσας τότε τὸν ἀρχιμάγειρον μὲ τὴν ἔκπληξίν του, ἔτρεξεν εἰς τὸν οἰκονόμον καὶ τῷ εἶπεν ὅτι, ἐπειδὴ ἔσπασαν αἱ χορδαὶ τοῦ βιολιοῦ του, ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Παρίσι νὰ φέρῃ ἄλλας, διὰ νὰ παίξῃ τὴν ἐπαύριον ἐνώπιον τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος ἕνα νέον χορόν, ποῦ εἶχεν ἐκφράσῃ τὴν ὑψηλήν της ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Ὁ οἰκονόμος ἐπίστευσεν αὐτὸ τὸ παραμῦθι καὶ ἔδωσεν εἰς τὸ παιδίον τὴν ἄδειαν νὰ τοὺς ἀπολουθήσῃ. Οὕτω μετά τινας ὥρας ὁ Λούλλης εἰσήρχετο εἰς τὸ Παρίσι μὲ τοὺς λοιποὺς εἴκοσι θεράποντας, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ οἰκονόμου. Οἱ πολῖται, οἱ ὁποῖοι ἐφρούρουν τὰς πύλας τῆς πόλεως, τοὺς ἀφῆκαν νὰ περάσουν, ἀρκεσθέντες εἰς μερικὰ εἰρωνικὰ μειδιάματα.

— Καὶ γιατί ὄχι; εἶπεν εἰς τῶν φρουρῶν. Νὰ εἰσέλθετε εὐχαρίστως. Νὰ ἰδοῦμεν ὅμως πῶς θὰ ἐξέλθετε.

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐσυλλογίζοντο ἀνήσυχοι καὶ οἱ εἴκοσιν ἄνδρες τῆς ἀποστολῆς ἐκείνης...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὁ καραγκιόζης τοῦ Δουδοβίκου ΙΔ'.

Εἰς τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον ὁ κ. οἰκονόμος ἐπέβλεπε δραστηρίως τὴν φόρτωσιν τῶν ἀμαξίων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ὑπάγουν τὴν ἰδίαν ἑσπέραν εἰς Ἄγιον Γερμανόν.

Ἐνῷ ἐσώρευαν εἰς τὰ ἁμάξια ἀσπρόρρουχα, κρεββάτια καὶ φορέματα, ὁ Λούλλης ἔφθασεν ἀπὸ τὸ Κεραμεικὸν κρατῶν ἕνα δέμα στρογγυλόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξεῖχε μία μακρὰ λαβή.

— Τί εἶνε αὐτό; τὸν ἠρώτησεν ὁ οἰκονόμος, τὸν ὁποῖον συνήντησεν εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ ἀνακτόρου.

Τὸ παιδίον τῷ διηγήθη τότε πῶς εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν φίλον του Πλανσέτον νὰ τῷ φέρῃ τὸ περίφημον τηγάνι ποῦ τοῦ ἐχρειάζετο ἀπαραιτήτως.

— Δὲν ἔκαμες καλὰ νὰ τοῦ τὸ ὑποσχεθῇς! εἶπεν ὁ οἰκονόμος περίφροντις.

— Διατί; ἠρώτησεν ὁ Λούλλης· μήπως δὲν θὰ εἴμεθα ἀπόψε εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν;

— Ἴσως! ἀπεκρίθη ὁπροϊστάμενος.

Κατόπιν, ὡς νὰ μιλοῦσε μόνος του, ἐπρόσθεσε:

—Τὸ ξέρεις, μικρέ, ὅτι οἱ γελοῖοι ἐκεῖνοι φρουροί, οἱ νοικοκυραῖοι ποῦ ἐφόρεσαν στρατιωτικὰ καὶ φυλάττουν τὰς πύλας, εἶνε ἱκανοὶ νὰ μᾶς ἐμποδίσουν νὰ περάσωμεν;

—Μπᾶ! ἔκαμε τὸ παιδίον, καὶ τὰ τουφέκια μας χωρατεύουν;..

Ὁ Βασιλεὺς εἶνε ὁ κύριος, τί διάβολο!

Ὁ οἰκονόμος ἐμειδίασε πρὸς τὴν νεανικὴν τόλμην τοῦ Λούλλη, συγχρόνως ὅμως ἐσυλλογίσθη, ἀρκετὰ ἀνήσυχος, ὅτι καὶ οἱ βασιλικοὶ ὑπηρέται δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον γελοῖοι στρατιῶται ἀπὸ τοὺς Σφενδονίτας, καὶ ὅτι, πρὸς ἐπίμετρον, εἶχον τὸ μειονέκτημα νὰ εἶνε πολὺ ὀλιγώτεροι ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τῶν πυλῶν. Διὰ τοῦτο ἐζήτει νὰ εὕρῃ μὲ τί τρόπον θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν πόλιν λαθραίως,— πρᾶγμα πολὺ δύσκολον μὲ τὰ ἁμάξια.

— Ἀ! ἔκαμε μετ' ὀλίγον, καὶ πάλιν ὡς νὰ ὡμίλει πρὸς τὸν ἑαυτόν του μᾶλλον ἢ πρὸς τὸ παιδίον· ἂν ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὰς θέσεις των!..Ναί, αὐτὸ εἶνε!.. τὴν ὥραν π.χ. τοῦ γεύματος, ὅταν ἔρχωνται αἱ καλαὶ νοικοκυραὶ νὰ ἴδοῦν τοὺς συζύγους των. Τότε ἡ ἐπίβλεψις δὲν εἶνε τόσον αὐστηρά... ἂν εὕρισκε κανεὶς ἕνα μέσον οἱονδήποτε, διὰ νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀλλοῦ.

Καὶ ἐξακολουθῶν τὸν ροῦν τῶν σκέψεών του, ὁ οἰκονόμος ἀπεμακρύνθη, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῇ πλέον τὸ παιδίον.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἐνῷ ἐπέβλεπε τὴν συσκευὴν καὶ τὴν φόρτωσιν τῆς βασιλικῆς κλίνης, ἠσθάνθη νὰ τὸν τραβοῦν ἀπὸ τὸ μανίκι. Ἦτο ὁ Λούλλης.

— Κύριε προϊστάμενε, εἶπε τὸ παιδίον μὲ δισταγμόν, νομίζω ὅτι ηὗρα ἕνα τρόπον... γιὰ ἐκεῖνο ποῦ λέγατε πρίν... γιὰ τοὺς φρουρούς... ξέρετε... Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς τὸν ἀνακοινώσω;

— Ναί, πέ μου, τί ἐσοφίσθης; εἶπεν ὁ οἰκονόμος, χωρὶς πολλὴν ἐμπιστοσύνην ὁπωσδήποτε πρὸς τὰς στρατηγικὰς ἐμπνεύσεις ἑνὸς μικροῦ μουσικοῦ.

Ὁ Λούλλης ἀνέπτυξε τότε τὸ σχέδιόν του λεπτομερῶς.

Κατ' ἀρχὰς ὁ οἰκονόμος τὸν ἤκουε μειδιῶν· ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ σοβαρεύεται, νὰ ἐνδιαφέρεται, νὰ κύῃ μὲ προσοχήν. Εἰς τὸ τέλος κατήντησε νὰ συζητῇ, νὰ φέρῃ ἀντιρρήσεις, νὰ παρρίπτῃ μερικὰ σημεῖα τοῦ σχεδίου, νὰ παραδέχεται ἄλλα καὶ κατ' ἀρχὴν νὰ συμφωνῇ. Καὶ ἀφοῦ συνωμίλησαν οὕτω ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ παιδίον, λέγων φαιδρῶς:

— Τόκα μιά!... εἶμαι κατενθουσιασμένος!... Μπράβο, παιδί μου, ἐξυπνότατα τὸ σκέφθηκες... Ἔ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σχέδιό σου!... Ἄφισε νὰ ἰδῇς· θὰ γίνῃ λόγος διὰ σὲ καὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν Ἀντιβασίλισσαν!

Μετ' ὀλίγον προσέθεσε:

— Ἄς εἶνε· τρέξε τώρα 'στὸ Κεραμεικὸν νὰ πάρῃς τὴ στολή σου, καὶ τἄλλα εἶνε δουλειὰ δική μου.

Ὁ Λούλλης ἔφυγε τρέχων καὶ ὁ οἰκονόμος ἐκάλεσεν ἕνα ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος ἐπερνοῦσε τὸν διάδρομον.

— Φλανδρῖνε, τῷ εἶπε, σὺ μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ἦσουν ἀμαξοπηγός· πέ μου, σὲ παρακαλῶ, πόση ὥρα χρειάζεται διὰ νὰ διορθωθῇ ἕνας τροχὸς ἑνὸς ἁρρου;

Ὁ ὑπηρέτης ἐσκέφθη καὶ ἀπήντησε:

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται, ἂν ὁ ἄξων δὲν ἔχῃ σπάσῃ...

— Θὰ σπάσουμε τὸν τροχὸ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

— Ἀ, τότε ἀλλάζει, ὑπέλαβεν ὁ Φλανδρῖνος. Μὲ βοηθοὺς καὶ μὲ τὰ ἐργαλεῖα ποῦ χρειάζονται, ἀναλαμβάνω νὰ διορθώσω τὸν τροχὸν εἰς δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας.

— Καλά, εἶπεν ὁ οἰκονόμος, ἔλα μαζί μου, θὰ σοῦ δείξω τί πρόκειται νὰ κάμωμεν, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἀπόψε θὰ παίξουμε καλὰ τὸν «παπᾶ» στοὺς ἀξιοτίμους Σφενδονίτας ποῦ φρουροῦν τὰς πύλας τῶν Παρισίων...

«Δὲν ἐπιτρέπεται...» (Σελ. 299, στ. α'.)

* * *

Ἦτο ἡ τετάρτη ἑσπερινὴ ὥρα, καὶ ἐπειδὴ τὸν χειμῶνα ὁ ἥλιος δύει ἐνωρίς, εἶχε σχεδὸν σκοτεινιάσῃ.

Οἱ ἀστοὶ οἱ φρουροῦντες τὴν πύλην τοῦ Ἁγίου Ὀνορίου, ἐκτυποῦσαν τὰ πόδια των διὰ νὰ ζεσταίνωνται ἢ συνηθροίζοντο εἰς τὸ γειτονικὸν πανδοχεῖον ὅπου ἔκαιε μεγάλη πυρά, διατηρουμένη ἐπιμελῶς ὑπὸ τῶν ριγηλῶν ἐμπόρων καὶ πραγματευτῶν, τοὺς ὁποίους αἱ περιστάσεις ἐξηνάγκασαν νὰ γίνουν στρατιῶται.

Φλυαροῦντες ὁλονέν, μουρμουρίζοντες καὶ ἐνθυμούμενοι μὲ πόθον τοὺς εἰρηνικοὺς καιρούς, ὅταν ἡσύχοι ἐζύγιζαν ρύζι ἢ ἐμετροῦσαν μὲ τὸν πῆχυν ὑφάσματα, ἐπρόσεχαν συγχρόνως καὶ δὲν ἐσήκωναν τὰ μάτια ἀπὸ τὴν πύλην, τὴν ὁποίαν ἦσαν ἐπιφορτισμένοι νὰ ἐπιβλέπουν.

Διότι ἀνεμένοντο τὰ βασιλικὰ ἁμάξια καὶ τοὺς εἶχαν εἰδοποιήσῃ ὅτι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τ' ἀνάκτορα πρὸ μιᾶς ἤδη ὥρας. Δὲν ἔπρεπε νὰ ταφίσουν μὲ κανένα τρόπον νὰ περάσουν!

Ἐν τούτοις, ὅταν οἱ ἀστοὶ-στρατιῶται εἶδαν τὰ καταφορτωμένα ἁμάξια νὰ προβάλλουν ἕνα-ἕνα ἀπὸ τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου, πρὸς στιγμὴν ἐταράχθησαν καὶ ἐφοβήθησαν.

Ἂν οἱ ὑπηρέται τοῦ Βασιλέως εἶχαν σκοπὸν νὰ περάσουν διὰ τῆς βίας;... ὦ, ἀλλοίμονον!

Τὰς ἰδίας ἡρωϊκὰς σκέψεις ἔκαμναν ταυτοχρόνως καὶ οἱ ὑπηρέται. Εἶχαν ἄλλως τε δηλώσῃ εἰς τὸν προϊστάμενόν των ὅτι, ἐπειδὴ ἦσαν ἁπλοῖ λακέδες καὶ ὄχι στρατιῶται, θὰ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν εὐθὺς μὲ τοὺς πρώτους πυροβολισμούς...

Ἀλλὰ τὸ σχέδιον τοῦ οἰκονόμου δὲν συμπεριελάμβανεν, ὡς θὰ ἴδωμεν, καὶ μάχην.

Τὰ ἁμάξια ἔφθασαν μετ' ὀλίγον πρὸ τῆς πύλης.

— Ὑπηρεσία τοῦ Βασιλέως! ἀνέκραξεν ὁ οἰκονόμος.

— Δὲν ἐπιτρέπεται! τῷ ἀπεκρίθησαν οἱ φρουροί.

Βεβαιωθεὶς οὕτω περὶ τῶν διαθέσεων τῶν ἀστῶν, ὁ οἰκονόμος ἀνήγγειλεν ἡσύχως, ὅτι, ἀφοῦ ἡ δίοδος ἀπηγορεύετο, ἡ πομπὴ θὰ ἐπέστρεφεν αὐτοστιγμεὶ εἰς τὴν πόλιν.

Οἱ ἀστοί, κατευχαριστημένοι μὲ αὐτὴν τὴν εὔκολον καὶ ἀκίνδυνον νίκην, ἀφῆκαν κατὰ μέρος τὴν ἀπειλητικήν των στάσιν καὶ ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν φιλικώτατα μὲ τοὺς ὑπηρέτας τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΜΑΙ τόσον ζαλισμένος, ποὺ κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ κατορθώσω σήμερα νὰ σᾶς γράψω ὅ,τι ἔχω εἰς τὸ κεφάλι μου. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι εἰς τὸ κεφάλι μου δὲν ἔχω παρὰ μίαν...βοήν. Λέγουν ὅτι ὅταν κανενὸς βοΐζουν ταὐτιά του, κάτι θὰκούσῃ. Ἐγὼ ὅμως τὸ ἤκουσα πλέον ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τώρα ταὐτιά μου βοΐζουν... Φαντασθῆτε μόνον ὅτι χθὲς τὸ βράδυ ἐπαίχθη εἰς τὸ θέατρον, διὰ πρώτην φοράν, ἕνα νέον μου ἔργον. Καὶ ξεύρετε τί θὰ 'πῇ αὐτό; Ἐγὼ νὰ σᾶς 'πῶ τί θὰ 'πῇ:

Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἔχετε κλίσιν εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὴν τέχνην, εἰς τὴν φιλολογίαν,—ὅσοι ἀπὸ σᾶς τρέφετε ὄνειρα νὰ γράψετε μίαν ἡμέραν, καὶ ὅσοι ἀρχίσατε νὰ τὸ κάμνετε—διατί ὄχι;— ἀπὸ τώρα, ἀκούσατε τὴν συμβουλήν μου: Τὸ τελευταῖον ποῦ θὰ σκεφθῆτε νὰ διαλέξετε, πρέπει νὰ εἶνε τὸ θέατρον. Πιστεύσατέ με: Εἶνε τὸ πλέον ἀχάριστον, τὸ πλέον κουραστικὸν καὶ τὸ πλέον ἐκνευριστικὸν εἶδος. Ἔχει κανεὶς νὰ πολεμήσῃ μὲ θηρία ἀνήμερα: μὲ θεατρώνας, μὲ σκηνογράφους, μὲ σκηνοθέτας, μὲ ἠθοποιούς, μὲ κριτικούς, μέ...μέ...καὶ μὲ τὸ μεγαλείτερον θηρίον ἀπ' ὅλα: τὸ Κοινόν.

Καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὰ ἄλλα ἕνας συγγραφεὺς τὰ νικᾷ καὶ τὰ ὑποτάσσει, τὸ κοινὸν ὅμως εἶνε τόσῳ δυσκολονίκητον! Τοῦ φεύγει ὅταν νομίζῃ πλέον ὅτι τὸ ἔδεσε, καὶ ἐπιστρέφει πάλιν κοντά του πειθήνιον, ὅταν νομίζῃ ὅτι τοῦ ἔφυγε διὰ παντός. Πολὺ περίεργον θηρίον τὸ θεατρικὸν κοινόν! Πολυβασανισμένος δὲ καὶ δυστυχισμένος ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔχει νὰ κάμῃ μὲ αὐτό. Τὰ ἄλλα εἴδη,— τὸ ποίημα, τὸ διήγημα, τὸ μυθιστόρημα, ἡ χρονογραφία κτλ. —ἐδηγοῦν εἰς τὴν φήμην, καὶ κάποτε εἰς τὸν πλοῦτον, ἀσυγκρίτως εὐκολώτερα καὶ ἀσφαλέστερα. Γράφει κανείς, δημοσιεύει, διαβάζουν τὸ βιβλίον του οἱ ἄνθρωποι ἕνας-ἕνας χωριστά, — τὸν ἐπαινοῦν; τόσῳ τὸ καλλίτερον· τὸν κατηγοροῦν; ποῦ τοὺς ἀκούει!..Δὲν ἔχει ἐμπρός του ἕνα κοινὸν μαζευμένον, θορυβῶδες, ἀνήσυχον, δύσκολον, σκληρόν, ἀφορμὴν ζητοῦν νὰ περιγελάσῃ, νὰ ἀποδοκιμάσῃ, νὰ σφυρίξῃ, νὰ πετάξῃ μαξιλάρια, ὅπως τὸ ἔχει ὁ δυστυχὴς θεατρικὸς συγγραφεύς. Θὰ πῆτε ὅτι εἰς τὸ θέατρον, ἀκριβῶς διότι εἶνε ὅλοι μαζευμένοι, ὁ θρίαμβος εἶνε μεγαλείτερος, κτυπητότερος, παταγωδέστερος· τὸ δὲ κοινὸν ἀφορμὴν ζητεῖ πάλιν διὰ νὰ ἐνθουσιασθῇ, νὰ χειροκροτήσῃ, νὰ ἀποθεώσῃ...Μὴ τὸ πιστεύσετε! Ὁ θρίαμβος αὐτὸς πληρόνεται μὲ τόσους κόπους, μὲ τόσα βάσανα, μὲ τόσην ἀγωνίαν, μὲ τόσην συγκίνησιν, ὥστε, οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶνε, φαίνεται πολὺ ἀκριβὰ πληρωμένος. Ἔπειτα, αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, εἶνε τὸ πλέον μάταιον καὶ ἀπατηλὸν πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Φαντασθῆτε: Ἕνα μέτριον ἔργον εἰμπορεῖ νὰ θριαμβεύσῃ εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἕνα ἀριστούργημα νὰ κατατροπωθῇ. Ἡ ἀληθινὴ ἀξία, ἡ μόνη πραγματικὴ εὐχαρίστησις καὶ ἱκανοποίησις τοῦ συγγραφέως, εἶνε εἰς ὅ,τι γράφεται καὶ μένει. Αἱ θεατρικαὶ δάφναι μαραίνονται γρήγορα καὶ ἡ ἠχὼ τῶν χειροκροτημάτων σβύνει καὶ λησμονεῖται ἀμέσως,—ἐνῷ ἀπεναντίας μία ἀποτυχία στοιχίζει πικρίαν ποῦ πικραίνει ὁλόκληρον ζωήν.

Τὸ δρᾶμα μου—ἡ «Φωτεινὴ Σάντρη» ποῦ σᾶς ἔλεγα,— ἐπέτυχε πολύ. Καὶ ἅμως τὴν ἐπαύριον μιᾶς ἐπιτυχίας, βλέπετε ὅτι σᾶς ἀποτρέπω νὰ ἐπιδοθῆτε εἰς τὸ θέατρον. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ κάμνω μὲ τὴν μεγαλειτέραν εἰλικρίνειαν!.. Βεβαίως, ἐκεῖνοι ποῦ αἰσθάνονται πόθον μόνον διὰ τὸ θέατρον, ἐκεῖνοι ποῦ εἶνε γεννημένοι δραματικοί, δὲν θὰποτραποῦν μὲ ὅσα καὶ ἂν τοὺς εἴπω, νὰκολουθήσουν τὴν κλίσιν των καὶ τὴν μοῖράν των... Ἀλλ' ὅσοι αἰσθάνονται κλίσιν διὰ πολλὰ καὶ δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀποφασίσῃ τί θὰκολουθήσουν, ἂς μὲ ἀκούσουν καὶ δὲν θὰ μετανοήσουν: τὸ θέατρον τελευταῖον!

Μία ἐφημερὶς ἀπορεῖ προχθὲς διατί σᾶς γράφω τέτοια σοβαρὰ πράγματα, καὶ διατί προχθὲς σᾶς ὡμιλοῦσα διὰ τοὺς μεγάλους συγγραφεῖς, τὸν Ἶψεν, τὸν Στρίμπεργ, τὸν Χάουπτμαν καὶ τὰ λοιπά. Ἀλλ' ἡ ἐφημερὶς αὐτὴ νομίζει — ὅπως ἄλλως τε καὶ πολλοὺς κόσμος, — ὅτι ἡ Διάπλασις ἀναγνώσκεται μόνον... ἀπὸ μωρὰ παιδιά! Δὲν γνωρίζει ὅτι οἱ ἀναγνῶσταί μας διαιροῦνται εἰς τρεῖς τάξεις, ὅτι διὰ καθεμίαν ἐξ αὐτῶν ἔχομεν τὰ ἁρμόζοντα ἀναγνώσματα, καὶ ὅτι ἡ ἀνωτέρα ἀποτελεῖται ἀπὸ μαθητὰς τῶν τελευταίων τάξεων τοῦ Γυμνασίου, ἀπὸ φοιτητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων ἀνωτέρων Σχολῶν, ἀπὸ ἐφήβους ἀνεπτυγμένους, ἀπὸ νεάνιδας αἱ ὁποῖαι θὰ πάρουν μετ' ὀλίγον ἢ ἐπῆραν ἤδη τὸ δίπλωμά των. Αἱ «Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαί», ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, πρὸς αὐτὴν τὴν τάξιν ἀποτείνονται. Καὶ ἡ τάξις αὐτή, καὶ ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀναπτύξεως, δικαιοῦται ν' ἀκούῃ καὶ νὰ μανθάνῃ δι' ὅλα σχεδὸν τὰ πράγματα ποῦ ἐνδιαφέρουν καὶ τοὺς μεγαλειτέρους.

Διότι ἀκριβῶς εὑρίσκεται εἰς τὸ κρίσιμον στάδιον ποῦ τώρα τελειοποιεῖ τὴν ἀνατροφήν της, καὶ συμπληρώνει τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρός της, καὶ ἑτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ πάνοπλος εἰς τὸν μεγάλον κόσμον, νὰ ποτελέσῃ μέλος τῆς κοινωνίας ὡς ἡ καθ' αὐτὸ *νεολαία*. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν ἀποβλέπω ὅταν γράφω ἐδῶ, καὶ προσέχω πάντοτε ὁσάκις παρουσιάζεται ἕνα θέμα, ἕνα ζήτημα, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὁποίου κάτι χρήσιμον εἰμπορῶ νὰ εἴπω, κάποιαν συμβουλὴν νὰ δώσω εἰς τοὺς νέους, νὰ τὸ πραγματεύωμαι πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν.

Τί διάβολο! Αἱ Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαὶ δὲν εἶνε νηπιακὰ ἀναγνώματα...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΡΟΖΑ

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ (συνέχεια)

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, *κυττάζουσα τὴν Οὐρανίαν, ἡ ὁποία χαμηλώνει τὰ μάτια ἐν ἀμηχανίᾳ*: — Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ! *(Καθ' ἑαυτήν:)* Τί μεταβολὴ φυσιογνωμίας!... Τὸ γράμμα, φαίνεται, θὰ

«Ἐξέρχεται ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Οὐρανίας...» (Σελ. 300, στ. β'.)

εἶνε ἡ αἰτία... Πῶς ἤθελα νὰ τὸ διάβαζα!... *(Κυττάζει τὴν ἄκραν τῆς ἐπιστολῆς ποῦ ἐξέχει ἀπὸ τὴν τσέπην τῆς Οὐρανίας. Δυνατά:)* Ἡ ἀποστολή μου ἐτελείωσε. Φεύγω. *(Ἐμποδίζουσα τὴν Δίδα Ρόζαν, ἡ ὁποία θέλει νὰ τὴν προπέμψῃ:)* Ὄχι, ὄχι, ἀγαπητή μου... περιττὸν... Καθῆστε στὴ φωτιά σας... θὰ κρυολογήσετε ἔξω...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Ἀλήθεια ... ἀπὸ τότε ποῦ πῆρα τὸ βρογχίτη, ἔγινα πολὺ εὐαίσθητη εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας.

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Καθῆστε λοιπόν. *(Μὲ γλυκὺν τρόπον, κυττάζουσα τὴν τσέπην τῆς Οὐρανίας:)* Τὸ λαμπρὸ αὐτὸ κορίτσι θὰ μὲ συγοδεύσῃ.

(Ἐξέρχεται ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς Οὐρανίας.).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *μόνη.*

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Μὲ ὅλα τἀντισταθμίσματα... μὲ ὅλα τὰ ἰσοζύγια... ἐντρέπομαι ποῦ φροντίζω τόσο πολὺ γιὰ τὸν ἑαυτό μου! Νὰ δυναμώσω... νὰ καθήσω στὴ φωτιά μου... νὰ ζήσω πολλὰ χρόνια... Γιὰ τί; γιὰ ποιόν; Ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε γονεῖς, οὔτε ἄνδρα, οὔτε παιδιά... Ποιὸς θὰ μὲ λυπηθῇ κι' ἂν πεθάνω; ποιὸς θὰ μὲ κλάψῃ;... Ἡ καϊμένη ἡ Οὐρανία ἴσως,.. Εἶνε κι' αὐτὴ σὰν κ' ἐμὲ... μόνη στὴν κόσμο, ἢ σχεδόν. Γι' αὐτὸ τὴν ἀγαπῶ τόσο. Ἀλλὰ καὶ μὲ περιποιεῖται τόσο πολύ! Φθάνει νὰ μὴν καταντήσω ἐγωΐστρια!... Ἄ ὄχι, εἶνε πολὺ ἄσχημο πρᾶγμα!.. *(Θέτουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στομάχου της:)* Ἄχ, τί βαρειὰ ποῦ εἶνε ἡ συνείδησίς μου!.. Ἐκτὸς ἂν εἶνε τὸ στομάχι μου!.. Νὰ τρώγω λίγο καὶ πολύ... ὄχι, λίγο καὶ συχνὰ ἤθελα νὰ πῶ. Ἀλλὰ μήπως εἶνε παρὰ πολὺ συχνά; *(Κράζουσα:)* Οὐρανία!.. τὸ χωνευτικό μου! Ἄ, τί ὡραῖο ποτό! τί ἄρωμα!.. Εἶνε καμωμένο μὲ συνταγή, ποῦ ἀποτελεῖ σχεδὸν ἕνα οἰκογενειακὸ μυστικό.

(Παρουσιάζεται ἡ Οὐρανία φέρουσα εἰς τὸν ἴδιον δίσκον, ἕνα ποτηράκι μὲ χρυσοκίτρινον ποτόν.)

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, ΟΥΡΑΝΙΑ.

ΟΥΡΑΝΙΑ, *λυπημένη ἀκόμη καὶ ἀνήσυχος, καθ' ἑαυτήν*: — Φθάνει νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ἡ κυρία μου!...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *λαμβάνουσα τὸ ποτηράκι*: — Εὐχαριστῶ. *(Πίνει.)* Πήγαινε αὔριο μιὰ μποτίλλια στὴ γρηᾶ-Ἀναστάσαινα. Οἱ εὐεργέται της — ἡ Κα Λεμονῆ ἐπὶ κεφαλῆς, — τὴν τρέφουν μὲ ζυμαρικά. Καὶ ἡ δυστυχισμένη ἡ γρηὰ πάσχει ἀπὸ χρονίαν δυσπεψίαν.

ΟΥΡΑΝΙΑ, *μελαγχολικῶς*: — Μάλιστα, κυρία.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *παρατηροῦσα αὐτὴν προσεκτικῶς*: — Τί; εἶνε ἄρρωστη ἡ θειά σου;...

ΟΥΡΑΝΙΑ, ὡς ἄνω: — Ὄχι, κυρία. *(Ἐξέρχεται μὲ τὸν δίσκον.)*

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *μόνη.*

ΔΙΣ ΡΟΖΑ. — Περίεργο πρᾶγμα!.. Εἶνε λυπημένη, ἢ μοῦ φάνηκε;.. Θὰ μοῦ φάνηκε, χωρὶς ἄλλο... Ἂς φροντίσουμε τώρα γιὰ τὰ μωρουδίστικα. Εὐτυχῶς εἶνε ἕτοιμα καὶ θὰ τὰ στείλω ἀμέσως μὲ τὴν Οὐρανία. Ἐδῶ κοντὰ εἶνε τὸ σπίτι... *(Πλησιάζει ἕνα δουλάπι, τὸ ἀνοίγει καὶ βγάζει ἕνα-ἕνα τὰ βρεφικὰ φορεματάκια, τὰ ὁποῖα ρίπτει φύρδην-μίγδην ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.)* Τί χαριτωμένα ποῦ εἶνε τὰ μωρουδίστικα ρουχάκια! *(Παίρνει ἕνα ἐπανωφοράκι καὶ σκεπάζει μὲ αὐτὸ ἕνα μαξιλάρι, ἀνασηκόνουσα καὶ τὴν κουκούλαν του.)* Νά το τὸ μπεμπέ! *(Τὸ κουνᾷ εἰς τὴν ἀγκαλιάν της.)* Ἄ, τί ἀνόητη ποῦ εἶμαι! Θυμήθηκα τὸν καιρὸ ποῦ ἔπαιζα κ' ἐγὼ μὲ κοῦκλες... Μὰ οὔτε μητέρα ἔγινα οὔτε γιαγιά... *(Στενάζουσα:)* Φυσικά· ἀφοῦ ἔμεινα γεροντοκόριτσο! *(Τοποθετεῖ τὸ ἐνδεδυμένον μαξιλάρι ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι βάζει ἕνα ζευγάρι ὑποδηματάκια πλεκτά. Ἔπειτα κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι.)*

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, ΟΥΡΑΝΙΑ.

ΟΥΡΑΝΙΑ, *εἰσερχομένη καὶ βλέπουσα τὸ ψεύτικον παιδὶ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἔντρομος*: — Ἄ!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *γελῶσα*: — Δὲ μοιάζει μὲ μωρὸ ἀληθινό; ἔ;

ΟΥΡΑΝΙΑ, *συγκεκινημένη, ψελλίζουσα*: — Ἀλήθεια... Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς εἶνε... *(Καθ' ἑαυτήν:)* Τί τρελλὴ ποῦ εἶμαι!.. Ἐνόμισα πῶς εἶδα...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Βοήθησέ με νὰ διπλώσω αὐτὰ τὰ μωρουδίστικα.

ΟΥΡΑΝΙΑ, *καθ' ἑαυτήν*: — Εἶμαι πολὺ ταραγμένη... Ἂν καταλάβαινε τίποτε ἡ κυρία μου... *(Δυνατά:)* Καὶ τὸ φαγὶ ποῦ ἔχω στὴ φωτιά; Θὰ μοῦ καῇ!..

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *γελῶσα*: — Ποιό; Ἡ κρύα ἐρνιθα; Ὄχι, νὰ μὴ σοῦ πετάξῃ!..

ΟΥΡΑΝΙΑ, *καθ' ἑαυτήν*: — Ἄχ, δὲν ξέρω πιὰ τί λέγω.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *τῆς δείχνει τὰ ὑποδηματάκια*: — Ἴδες τί μικρούτσικα, τί χαριτωμένα ποῦ εἶνε! Προπάντων ὅταν τὰ βλέπει κανεὶς στὰ μικρὰ ροδοκόκκινα ποδαράκια...

ΟΥΡΑΝΙΑ, *σχεδὸν κλαίουσα*: — Ναί,

κυρία... στὰ ροδοκόκκινα ποδαράκια... εἶνε τρέλλα!

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *ὡς ἄνω*: — Κύτταξε αὐτὰ τὰ μάλλινα, τὰ πλεκτὰ τζιπουνάκια, τί μαλακὰ ποῦ εἶνε! Ἐπίτηδες ἐδιάλεξα τέτοιο μαλλί... Καὶ τί γλυκὰ χρώματα... μπλέ, ρόζ... ἀλήθεια;.. Ἀμὴ τὰ ποῦκαμισάκια; ἀμὴ οἱ σκουρίτσες; Εἶνε μιὰ χαρά!.. *(Δίδει ἕνα-ἕνα τὰ φορεματάκια εἰς τὴν Οὐρανίαν, ἡ ὁποία τὰ παίρνει, τὰ διπλόνει καὶ τὰ συσσωρεύει.)*

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *κυττάζουσα αὐτὴν ἔξαφνα*: — Μὰ ἐσύ, παιδί μου, κλαῖς!.. Ἀλήθεια, κλαῖς;.. Ἄ, χωρὶς ἄλλο μοῦ κρύβεις κάτι τί!..

ΟΥΡΑΝΙΑ: — Εἶνε ποῦ βλέπω... αὐτὰ τὰ ρουχαλάκια... τὰ μικρούτσικα καὶ τὰ χαριτωμένα, καθὼς τὰ λέτε... *(Κλαίει.)*

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Μαντεύω, μαντεύω τί τρέχει!..

ΟΥΡΑΝΙΑ, *ἔντρομος*: — Τί;

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Ἔχεις καρδιὰ μητρική. Ὀνειρεύεσαι νὰ γίνῃς μητέρα. Καλὰ τὸ ἐμάντευσα;

ΟΥΡΑΝΙΑ: — Ὄχι, κυρία...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Δὲν θέλεις νὰ τὸ ὁμολογήσῃς ἐξ αἰτίας τῶν συμφωνιῶν ποῦ ἐκάμαμε. Γιὰ νὰ 'μπῇ μιὰ στὴν ὑπηρεσία μου, πρέπει νὰ εἶνε ἀνύπανδρη. Ἔτσι εἴπαμε... Ἀλλὰ ὄχι· εἶσαι ἐλεύθερη, κόρη μου, νὰ ὑπανδρευθῇς. Τὸ ξέρω, μιὰ μέρα θὰ μοῦ 'πῇς: «Κυρία, γνωρίζω ἕνα καλὸ καὶ τίμιο παλλικάρι· τὸν λένε Παῦλο, Πέτρο, Γιάννη — ἀδιάφορο!—καὶ θὰ τὸν πάρω!..»

ΟΥΡΑΝΙΑ: — Ὄχι, κυρία.

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Θὰ λυπηθῶ πολὺ γι' αὐτό, ἀλλὰ θὰ σοῦ κάμω τὸ δῶρον τοῦ γάμου, καὶ θὰ χωρισθοῦμε σὰν καλὲς φίλες. Ἂς εἶνε! Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ... Κτυποῦν· πήγαινε νὰ νοιξῃς, Οὐρανία.

[Ἡ Οὐρανία ἐξέρχεται. Ἡ Δὶς Ρόζα δένει μόνη της τὰ φορεματάκια.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ.

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, *εἰσορμᾷ εἰς τὴν αἴθουσαν, σείουσα ἕνα χαρτί*: — Ἐπιτέλους!.. ἐπιτέλους!..

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *βλέπουσα τὸ χαρτί*: — Τί συμβαίνει; Σᾶς ἔπεσε τὸ λαχεῖο;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Κάτι καλλίτερο!.. *Τὴν κρατῶ!..*

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Ποιάν;

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποῦ γελᾷ... καὶ ποῦ κλαίει!..

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Τὴν Οὐρανία;..

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Μάλιστα, τὴν Οὐρανία σας!..

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Ὤ, θεέ μου! *(Πίπτει εἰς μίαν πολυθρόναν, καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησίν της, κουνᾷ ἕνα φορεματάκι ποῦ ἐκρατοῦσε, ὡς νὰ ἦτο βρέφος καὶ νὰ ἤθελε νὰ τὸ μερώσῃ.)*

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ, *χαμηλόνουσα τὴν φωνήν*: — Εἴμεθα μόναι;

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Καθὼς βλέπετε...

ΚΥΡΙΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Οἱ πλειδαρότρυπες καμμιὰ φορὰ ἔχουν αὐτά! *(Πηγαίνει καὶ κυττάζει ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα.)*

ΔΙΣ ΡΟΖΑ: — Μὰ εἶνε λοιπὸν τόσο σοβαρόν;

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ: — Μὰ φαντασθῆτε! Αὐτὸ τὸ κορίτσι σᾶς ἔχασε τὸ φαρμάκι...

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *τρομάζουσα*: — Παναγία μου!

ΚΑ ΛΕΜΟΝΗ, *ἐξακολουθοῦσα*: — Τοῦ ψεύδους!..

ΔΙΣ ΡΟΖΑ, *συνερχομένη*: — Ἄ, εἶπε ψέμματα;.. Καὶ ἡ ἀπόδειξις;

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Besançon]

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. *(Συνέχεια)*

— Τοῦτο μόνον θέλω νὰ εἴπω, ἰατρέ... θεωρῶ τὴν Ἴλκαν Δημητρίου Νικολέῳ ὡς σύζυγόν μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ περιμένω...

— Τί, Βλαδίμηρε;

— Νὰ ἐπέμβῃ ὁ Θεός!

Παρῆλθον μῆνες. Ἡ κατάστασις δὲν εἶχε μεταβληθῇ. Εἰς τὴν πόλιν, ἡ ὑπόθεσις ἡ ὁποία τόσον τὴν εἶχε συγκινήσῃ, βαθμηδὸν ἐλησμονεῖτο. Δὲν ὡμίλουν πλέον περὶ αὐτῆς. Τὸ γερμανικὸν κόμμα εἶχε νικήσῃ εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς. Ὁ κ. Φράγκ Γιοχάουζεν, ἐκλεχθεὶς καὶ πάλιν, προσεποιεῖτο ὅτι δὲν τὸν ἔμελλε πλέον διὰ τὴν οἰκογένειαν Νικολέῳ.

Ὁ Ἰωάννης ὅμως καὶ ἡ Ἴλκα, συμφωνότατοι εἰς τοῦτο, ἐνεθυμοῦντο τὴν ὑποχρέωσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε ἀναλάβῃ ὁ πατήρ των ἀπέναντι τοῦ τραπεζίτου. Καὶ ἐθεώρουν καθῆκόν των νὰ ἐξαγνίσουν τὴν μνήμην του, τοὐλάχιστον ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο.

Διὰ νὰ τὸ κατορθώσουν, ἔπρεπε νὰ παρέλθῃ καιρός. Θὰ ἐπώλουν τὴν μικράν των ἰδιοκτησίαν, τὴν πατρικὴν οἰκίαν, τὴν βιβλιοθήκην τοῦ καθηγητοῦ, πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ πωληθῇ. Ἴσως, ἐὰν ἐθυσίαζον ὅ,τι εἶχαν, μέχρι τοῦ τελευταίου των πόρου, θὰ κατώρθωναν νὰ ἐξοφλήσουν τελείως τὸν Τραπεζίτην.

Κατόπιν θὰ ἔβλεπαν... Ἡ Ἴλκα ἠμποροῦσε νὰ δίδῃ μαθήματα, ἐὰν τὴν ἤθελαν... Ἴσως εἰς καμμίαν ἄλλην πόλιν, ὁ Ἰωάννης θὰ ἐζήτει θέσιν εἰς ἐμπορικὸν γραφεῖον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔπρεπε νὰ ζήσουν... Οἱ πόροι των ἐξηντλοῦντο. Τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐξοικονομήσῃ ἡ Ἴλκα ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ πατρός της, ὠλιγόστευαν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ. Ἡ ἐκποίησις τῆς μικρᾶς των περιουσίας ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ταχύτερον. Καὶ τότε τὰ τέκνα τοῦ Νικολέῳ θὰπεφάσιζαν ἂν θὰ ἔμεναν ἢ ὄχι εἰς τὴν Ρίγαν.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ, μετὰ τὴν ἄρνησιν τῆς νεάνιδος καὶ τὴν διάλυσιν τοῦ ἀρραβῶνος, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν τῆς πρώην μνηστῆς του, ὅπου δὲν ἤρμοζε πλέον νὰ κατοικῇ. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ προάστειον, καὶ ἐπειδὴ ἡ νέα του κατοικία μόλις ὀλίγα βήματα ἀπεῖχεν, ἐσύγχαζεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κα-

«Βλαδίμηρε Γιαννώφ, τὴν χεῖρά σας...» (Σελ. 302, στ. 6'.)

θηγητοῦ ὅπως καὶ πρῶτα. Προσέφερε τὰς συμβουλάς του διὰ τὴν ἐκποίησιν τῆς μικρᾶς των περιουσίας. τῆς προωρισμένης νὰ ἐξοφλήσῃ τοὺς κ. κ. ἀδελφοὺς Γιοχάουζεν. Αἱ συμβουλαί του ἐγένοντο δεκταὶ ὡς αἱ τοῦ πλέον πιστοῦ καὶ ἀφοσιωμένου οἰκογενειακοῦ φίλου. Ἐπὶ τοῦτοις, ἔθετεν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν τέκνων τοῦ Νικολὲφ τὸ ὑπόλοιπον τῆς πατρικῆς παρακαταθήκης, ἡ Ἴλκα ὅμως δὲν ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸ παραμικρόν.

Καὶ τότε ὁ Βλαδίμηρος, θαυμάζων τὸ ψυχικὸν ἀνεῖνο μεγαλεῖον, αἰχμαλωτισμένος ἀπὸ τὸν ὑπερόχως εὐγενῆ ἐκεῖνον χαρακτῆρα, λατρεύων τὴν νεάνιδα ἐκείνην, τὴν καθικέτευε νὰ συγκατατεθῇ εἰς τὸν γάμον, νὰ μὴν ἐπιμένῃ θεωροῦσα ἑαυτὴν ἀναξίαν του, νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν φίλων τοῦ πατρός της... Τίποτε ὅμως δὲν κατώρθωνε νὰ ἐπιτύχῃ παρ' αὐτῆς,—οὔτε κἂν μίαν ἐλπίδα διὰ τὸ μέλλον, διότι προσέκρουε κατὰ θελήσεως ἰσχυρᾶς καὶ ἀκλονήτου.

Ὁ ἰατρὸς Χαμίν, μάρτυς τῆς ἀπελπισίας τοῦ Βλαδιμήρου, ἐπεχείρει κάπου-κάπου νὰ μαλάξῃ τὴν Ἴλκαν, ἀλλὰ εἰς μάτην...

— Ἡ κόρη ἑνὸς δολοφόνου, τῷ ἀπεκρίνετο, δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ σύζυγος τιμίου ἀνδρός!

Ὅλη ἡ πόλις ἐγνώριζε τὴν ἄρνησιν ταύτην, καὶ ὅλοι ἐθαύμαζαν τὴν θέλησιν καὶ τὴν σταθερότητα τῆς νεάνιδος, ἡ ὁποία ἐνέπνεε συγχρόνως καὶ τὸν εἰλικρινέστερον οἶκτον.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς παρήρχετο ὑπὸ τὰς ἰδίας συνθήκας. Τίποτε ἐξαιρετικὸν δὲν εἶχε συμβῆ μέχρι τῆς 17 Σεπτεμβρίου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔφθασε μία ἐπιστολὴ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Ἴλκας Νικολέφ.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ πρωθιερέως τῆς Ρίγας, γέροντος ἑβδομήκοντα ἐτῶν, τὸν ὁποῖον μεγάλως ἐσέβετο ἡ ὀρθόδοξος κοινότης καὶ τὸν ὁποῖον ἡ Ἴλκα ἐπεσκέπτετο κάποτε, ζητοῦσα εἰς τὰς θλίψεις της τὴν παρηγορίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν μόνη ἡ θρησκεία εἶνε ἱκανὴ νὰ δώσῃ.

Ὁ ἱερεὺς προσεκάλει τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ἀδελφὴν νὰ μεταβοῦν τὴν ἰδίαν ἡμέραν, εἰς τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα, νὰ τὸν συνοδεύσουν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς Ρίγας.

Ὁ ἰατρὸς Χαμὶν καὶ ὁ Βλαδίμηρος Γιαννώφ, λαβόντες καὶ αὐτοὶ ὁμοίας ἐπιστολάς, μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημητρίου Νικολέφ.

Ὁ Ἰωάννης τοῖς ἀνεκοίνωσε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ὑπογεγραμμένην ὑπὸ τοῦ παπᾶ-Ἀξιέφ.

— Τί νὰ σημαίνῃ αὐτὴ ἡ πρόσκλησις, εἶπε, καὶ διατί νὰ μᾶς δίδῃ συνέντευξιν εἰς τὸ νεκροταφεῖον;

Εἰς τὸ νεκροταφεῖον ἐκεῖνο εἶχε ταφῇ τὸ λείψανον τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, χωρὶς νὰ λάβῃ μέρος ἡ Ἐκκλησία εἰς τὴν κηδείαν τοῦ αὐτόχειρος.

— Τί ὑποθέτετε, ἰατρέ; ἠρώτησεν ὁ Βλαδίμηρος,

— Ὑποθέτω ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ ὅπου μᾶς προσκαλεῖ ὁ παπᾶ-Ἀξιέφ. Εἶνε σεβάσμιος ἱερεύς, σοβαρός, συνετός, διὰ νὰ μᾶς στέλνῃ δὲ αὐτὴν τὴν πρόσκλησιν, σημαίνει ὅτι ἔχει ἰσχυροὺς λόγους νὰ τὸ κάμνῃ...

— Θὰ ἔλθετε, Ἴλκα;... ἠρώτησεν ὁ Βλαδίμηρος ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν νεάνιδα, ἡ ὁποία ἔμενε σιωπηλή.

— Πολλὲς φορὲς ἐπῆγα καὶ προσευχήθηκα εἰς τὸν τάφον τοῦ πατέρα μου... ἀπεκρίθη ἡ Ἴλκα. Καὶ ἂν σήμερον ὁ παπᾶ-Ἀξιὲφ προσευχηθῇ μαζί μας, ὁ Θεὸς εἰμπορεῖ νὰ εἰσακούσῃ τὰς εὐχάς μας.

— Εἰς τὰς πέντε, θὰ εἴμεθα εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς Ρίγας, εἶπεν ὁ ἰατρὸς Χαμίν,

Καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Βλαδιμήρου.

Τὴν ὡρισμένην ὥραν, ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ Ἴλκα ἔφθασαν εἰς τὸ νεκροταφεῖον ὅπου εὗρον τοὺς φίλους των, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀνέμεναν παρὰ τὴν πύλην. Καὶ μετέβησαν εὐθὺς εἰς τὸ μέρος ὅπου ἀνεπαύετο ὁ νεκρὸς τοῦ Δημητρίου Νικολέφ.

Ὁ ἱερεύς, γονυπετὴς ἐπὶ τοῦ τάφου, προσηύχετο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.

Ἀκούσας τὰ βήματα τῶν ἐρχομένων, ἀνήγειρε τὴν ὡραίαν κατάλευκον κεφαλήν του κι' ἔσπευσε νὰ σηκωθῇ ὑψηλὸς καὶ μεγαλοπρεπής. Οἱ ὀφθαλμοί του ἔλαμπον μὲ ἀσυνείθιστον λάμψιν καὶ αἱ δύο χεῖρές του ἠπλώθησαν πρὸς τὸν Ἰωάννην, τὴν Ἴλκαν, τὸν ἰατρὸν καὶ τὸν Βλαδίμηρον.

Ὅταν ὁ Βλαδίμηρος καὶ ἡ Ἴλκα ἐστάθησαν ἑκατέρωθεν τοῦ σεμνοῦ τάφου, ὁ ἱερεὺς εἶπε:

— Βλαδίμηρε Γιανώφ, τὴν χεῖρά σας.

Ἔπειτα, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν νεάνιδα:

— Ἴλκα Νικολέφ, τὴν χεῖρά σας.

Καὶ λαβὼν τὰς δύο αὐτὰς χεῖρας, τὰς συνήνωσε, θέσας τὴν μίαν ἐντὸς τῆς ἄλλης, ὑπεράνω τοῦ τάφου. Τόση δὲ ἦτο ἡ δύναμις τοῦ βλέμματός του καὶ ἡ ἀγαθότης τὴν ὁποίαν ἐξέφραζεν ὅλη του ἡ φυσιογνωμία, ὥστε χωρὶς ἀντίστασιν ἡ νεᾶνις ἀφῆκε τὴν χεῖρά της εἰς τὴν χεῖρα τοῦ Βλαδιμήρου.

Τότε ὁ ἱερεύς, μὲ φωνὴν σοβαράν, ἐπρόφερε τὰς λέξεις αὐτάς:

— Βλαδίμηρε Γιανώφ καὶ Ἴλκα Νικολέφ, εἶσθε ἡνωμένοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ νεᾶνις, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἔκαμε ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρά της...

— Ἀφῆστέ την, Ἴλκα Νικολέφ, εἶπε μὲ γλυκύτητα ὁ ἱερεύς, ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος σᾶς ἀγαπᾷ.

— Ἐμέ, ἀνέκραξεν ἡ Ἴλκα, τὴν κόρην ἑνὸς δολοφόνου;...

— Τὴν κόρην ἑνὸς ἀθώου, ὁ ὁποῖος μάλιστα δὲν εἶνε οὔτε ἔνοχος αὐτοχειρίας!... ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς ἐπιμαρτυρόμενος τὸν οὐρανόν.

— Καὶ ὁ δολοφόνος; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης τρέμων ἐκ συγκινήσεως.

— Εἶνε ὁ κάτηλος τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*... Εἶνε ὁ Κρόφφ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιζ'.

Ἐξομολόγησις

Τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ κάπηλος Κρόφφ, προσδληθεὶς ὑπὸ συμφορήσεως, ἀπέθανεν ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν.

Προαισθανθεὶς τὸν θάνατόν του καὶ βασανιζόμενος ὑπὸ τύψεων πέντε ἤδη μῆνας, προσκάλεσε τὸν παπᾶ-Ἀξιὲφ διὰ νὰ τὸν ἐξομολογήσῃ.

Τὴν ἐξομολόγησιν αὐτὴν ὁ ἱερεὺς τὴν ἔγραψε καὶ ὁ Κρόφφ τὴν ὑπέγραψε. Μετὰ τὸν θάνατόν του ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθῇ.

Ἦτο ἡ καταδίκη τοῦ Κρόφφ, ἡ ὁποία ἦτο ἡ παλινόρθωσις τοῦ Δημητρίου Νικολέφ.

Ἰδοὺ τί περιεῖχεν ἡ ἐξομολόγησις αὕτη τοῦ δράστου τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἰδοὺ κατὰ ποῖον τρόπον ὁ Κρόφφ εἶχεν ἐνεργήσῃ, ὥστε ἡ εὐθύνη νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Δημητρίου Νικολὲφ καὶ νὰ ἐνοχοποιηθῇ ὁ ἀθῶος ἐκεῖνος:

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

Ὅταν ἡ θάλασσα γλυκὰ
Στὴν ἄμμο ψιθυρίζῃ
Σὰ νὰ τὴν νανουρίζῃ,
Τί τάχα λέει μυστικά,
Τί λέει 'στ' ἀκρογιάλι;
Τοῦ λέγει:— 'Ακρογιάλι,
Μὴν ἀπ' τὸ φλοῖσβο γελασθῆς
Καὶ 'στῶν νερῶν μου κοιμηθῆς
Τὴν ἥσυχην ἀγκάλη,
Μὴ 'στὴν γαλήνην πιστευθῆς,
Θάλθῃ κι' ἀνεμοζάλη.

Κι' ὅταν ἡ θάλασσα μ' ὀργὴ
Κυλᾷ τὰ κύματά της,
Κι' ἀφρίζουν τὰ βουνά της
Καὶ φοβερὰ ἠχολογῆ,
Τί λέγει ἀρά γε 'στὴ γῆ
Μὲ τὰ μουγκρίσματά της
Ἡ ἀγριά της ἡ κραυγή;
Λέγ' ἡ κραυγὴ ἐκείνη:
—Τὸν κόσμο θὰ χαλάσω,
Ἀλλ' ὅμως θὰ περάσω
Καὶ θάλθῃ καὶ γαλήνη.

† ΔΗΜ. ΒΙΚΕΛΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΝΕΚΑ τῆς παρεμπιπτούσης μεγάλης ἑορτῆς, καθ' ἣν δὲν ἐργάζονται τὰ τυπογραφεῖα, τὸ φύλλον μας ἔπρεπε νὰ τυπωθῇ ἐνωρίτερα τοῦ συνήθους. Διὰ τοῦτο κάμνω τὴν ἀλληλογραφίαν μου ἀπὸ σήμερον Τρίτην, μὲ ὅσα γράμματα ἔχω λάβῃ μόνον μέχρι τῆς στιγμῆς ποῦ σᾶς γράφω. Μὴν ἀνησυχήσετε λοιπὸν ὅσοι μοῦ ἐγράψατε ἀργότερα αὐτὴν τὴν ἑδδομάδα. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς σᾶς ἀναγγέλλω τὴν θαυμασίαν ἐπιτυχίαν τῆς «Φωτεινῆς Σάντρη», τοῦ δράματος τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος) περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ἔγραφα προχθές. Ἐπαίχθη εἰς τὸ «Πανελλήνιον», τὸ γνωστὸν θέατρον τῆς Κυδέλης, τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν. Ὅλος ὁ φιλολογικὸς καὶ θεατρικὸς κόσμος τῶν Ἀθηνῶν παρευρέθη. Τόσον τὸ ἔργον ὅσον καὶ ἡ ὑπόκρισις ὑπερῆρεσαν, ἠθοποιοὶ δὲ καὶ συγγραφεὺς ἐκλήθησαν ἐπανειλημμένως εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἐχειροκροτήθησαν ἐνθουσιωδῶς.

Βεβαίως, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*, ἀφοῦ μπῆκες 'στὸ χορὸ πρέπει νὰ χορέψῃς. Ὁ χορὸς αὐτὸς δὲν θὰ εἶνε τόσον εὔκολος φέτος, ποῦ ἕως τώρα ἔχομεν ἐγκεκριμένα (τί λέγεις ὀκτακόσια;) ἄνω τῶν ἐννεακοσίων ψευδωνύμων. Θὰ ἱδρώσετε οἱ ὑποψήφιοι διὰ νὰ κατορθώσετε νὰ συγκεντρώσετε τὰς ἀπαιτουμένας ψῆφους ὄχι πλέον διὰ τὰ πρωτεῖα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ . . . δεκατεῖα! Ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ ἡ νίκη σας θὰ εἶνε περιφανεστέρα, δηλαδὴ ἐὰν νικήσετε . . . .

Πάντοτε ἐρωτῶ τί γίνεσαι, *Βαρκούλα τῆς Πάχης*, ἀλλὰ . . . ποῖος θέλεις νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ, ὅταν δὲν μοῦ γράφῃς σύ; Χαίρω ποῦ μ' ἐνθυμήθης τελοσπάντων ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Γράφε μου συχνὰ καὶ μὴ σὲ μέλῃ διὰ τὴν κακογραφίαν.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει ἡ περιοδεύουσα *Εὐχή τῆς Μάννας*: «Πρώτην πόλιν ἐπεσκέφθην τὸ Κάϊρον. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐγνώρισα τοὺς πλείστους τῶν συνδρομητῶν σου, τὰ μέλη τῆς «Μέμφιδος» καὶ τοῦ «Σέτιδος». Ἔ, θέλεις τὰς ἐντυπώσεις μου; Δὲν περιγράφονται! Τοῦτο μόνον σοῦ λέγω ὅτι εἶσαι ἄξια συγχαρητηρίων διότι τοιούτους ἔχεις συνδρομητάς, παιδιὰ πέρα καὶ πέρα μ' εὐγενῆ καὶ ἑλληνοπρεπῆ αἰσθήματα, ἀληθινὰ 'Ελληνόπουλα, ἄξιοι νὰ λέγωνται συνδρομηταί σου, διότι καὶ σὺ συνετέλεσες εἰς τὴν ἀνάπτυξίν τῶν εὐγενῶν των αἰσθημάτων.» Πολύ, πολὺ μὲ συγκινοῦν αὐτὰ τὰ λόγια, *Εὐχῆς τῆς Μάνας*.

Καὶ αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν τῆς *Μαργαρίτας τῆς Ἀκροπόλεως*, ἀφιερωμένης εἰς τὸ τουρκικὸν Σύνταγμα: «. . . Ὅλ' αὐτὰ μοῦ φαίνονται, Διαπλασίς μου, σὰν ψέμματα. Φαντάσου νἀλληλοασπάζωνται Τοῦρκοι καὶ Χριστιανοί καὶ νὰ φωνάζουν ζήτω ἡ Ἑλλάς! ζήτω ὁ Γεώργιος! ζήτω ἡ Ἐλευθερία! . . . καὶ νὰ παίζουν τὸν ἑλληνικὸν ὕμνον, οἱ δὲ Τοῦρκοι νὰ σηκώνωνται καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν! . . . Μ' αὐτὰ ποῦ γίνονται, Διάπλασίς μου, εἶνε νὰ τὰ χάσῃ κανείς.» Παράξενα, ἀλήθεια, καὶ ἀπρόσπαται· ἀλλὰ ὄχι πάλιν καὶ διὰ νὰ τὰ χάσῃ κανείς. Ὅλα γίνονται εἰς τὸν κόσμον!

Ὁ ἀγαπητός μου *Κρίτων* ἀπὸ τὸ Ἡράκλειον, ἐτελείωσεν ἐφέτος τὸ Γυμνάσιον ἐλθὼν πρῶτος ἐξ ὅλων, ἀριστεύσας καὶ μόνον αὐτὸς λαβὼν ἄριστον τὸν βαθμὸν δέκα. Ἐδγέ του! Τὸν συγχαίρω καὶ δημοσίᾳ. ὅπως τὸν συνεχάρην καὶ ἰδιαιτέρως, ὅταν ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Διότι τώρα εὑρίσκεται εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ προγυμνάζεται διὰ τὸ Πολυτεχνεῖον.

Μόλις ἐγύρισεν ἀπὸ τὸν Πύργον ὁ *Ἐρνάνης*, καὶ πάλιν ἔφυγε, ἡ μάλλον ἐτράπη εἰς φυγήν, «διότι ἡ ζέστη τῶν Ἀθηνῶν εἶνε ἀνυπόφορος». Μὰ τόσο πολύ; Δὲν τὸν συνεκίνησαν οὔτε τὰ μελτέμια ποῦ μᾶς δροσίζουν αὐτὰς τὰς ἡμέρας.;

Μὲ τὴν βίαν ποῦ ἔχω σήμερα, φίλε *Δημήτριε Θ. Π.* δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαβάσω μὲ προσοχὴν τὰ ποιήματά σου καὶ νὰ σοῦ εἴπω ποῖα ἐξ αὐτῶν εἶνε «τὰ δοκιμώτερα, τεχνικότερα, ὡραιότερα». Ἔχε λοιπὸν ὑπομονὴν ἕως τὸ προσεχές.

Ζήτω τὸ Σύνταγμα, σοῦ ἐγκρίνω σήμερον αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον. Καὶ ἡ ἀπόφασίς σου μ' ἐχαροποίησε καὶ ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεχρηστεύσεν. Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.

Κ' ἐγώ, *Πλοίαρχε Νέμε*, σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἠσθάνθην τὴν ἰδίαν συγκίνησιν ὅταν ἐδιάβασα τὴν ἐπιστολήν σου. Ἀναλύεις τόσον ὡραῖα τὸν ἐπιμνημόσυνον εἰς τοὺς Ἀγχιαλίτας λόγον τοῦ μεγάλου των Ἱεράρχου Βασιλείου, ἀληθινοῦ καὶ τούτου ἐθνομάρτυρος, ὥστε ἐνόμισα, ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὅτι τὸν ἀκούω. Δικαίως θεωρεῖς ὡς μίαν ἀπὸ τὰς εὐτυχεστέρας ἡμέρας τῆς ζωῆς σου αὐτὴν ποῦ παρευρέθης εἰς τὴν τόσῳ συγκινητικὴν τελετήν.

Χαριτωμένο τὸ γραμματάκι σου, *Νεαρὰ Ἥλεκία*. Ἀλήθεια, ἔχεις πολλὰς καὶ καλὰς φίλας, αἱ ὁποῖαι σὲ ἀκούουν; Τότε τὸ ξεσπάθωμά σου θὰ κάμῃ θραῦσιν. Ἀσπασμοὺς εἰς τὸν ἀδελφόν σου, τοῦ ὁποίου ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον, καὶ εὐχαριστίας διὰ τὰς τόσον καλὰς διαθέσεις.

Ἀρχιεπίσκοπε Γερμανέ, εὐχαριστῶ διὰ τὴν ὡραίαν μετάφρασιν τῆς βιογραφίας τοῦ Λουλλῆ. Μερικὰ μέρη ἀπὸ αὐτὴν ἴσως δημοσιεύσω ὅταν τελειώσῃ τὸ μυθιστόρημά μας, διὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ἀναγνῶσταί του καλλίτερα τὴν ζωὴν τοῦ μεγάλου μουσικοῦ, μέχρι τοῦ θανάτου του. Διότι τὸ μυθιστόρημα περιορίζεται εἰς τὴν παιδικήν του ἡλικίαν.

Σ' ἐγέλασαν, φίλε *Μικρασιάτα*. Ὁ Ἀναγνίας ζῇ καὶ βασιλεύει, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι δὲν ἀπέθανε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν. Καὶ ἂν τὸν ἐρωτήσῃς, θὰ σοῦ εἰπῇ, ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸν ν' ἀποθάνῃ οὔτε μετὰ ἑκατὸν τέσσαρα. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι δὲν ἔχει σκοπὸν οὔτε νὰ μεγαλώσῃ. Ὅσον καὶ ἂν ζήσῃ—πάντα θὰ εἶνε... νεανίας!

Τὸ τραγουδάκι τοῦ Λούλλη «Au clair de la lune», ὁ *Μικρὸς Μουσικὸς* τὸ γνωρίζει, διότι τὸ ἐτραγούδησαν εἰς ἓν Γαλλικὸν Σχολεῖον ποῦ ἐπήγαινε μικρός. Φαντασθῆτε λοιπὸν μὲ πόσην εὐχαρίστησιν ἔμαθε τὴν τόσῳ παράδοξον ἱστορίαν του!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκεκριμένα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: *Ζήτω τὸ Σύνταγμα*, α (Ν. Τ.) *Νεοέλλην*, α. (Ν. Δ.) *Ὑψιβρεμέτης Ζεύς*, α. (α+6) *Γυμνάσιον Χίου*, α. (+++) *Ἄνθρεξος* *Ἄνδρισς*, α. (Π. Π.) *Μπουγάτσα*, κ. (Ε. Δ.) *Λουκουμᾶς*, α. (Ι. Δ.) *Ταπεινὸς Κύριος*, α. (Α. Β.) *Μυστικὴ Φωνή*, α. (Δ. Κ.) *Διαβολάκι Πόρτ Σαΐδ*, α. (Π. Π.) *Φωτεινὴ Σάντρη*, κ.

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Βαρκούλα τῆς Πάχης*, κ. *Ἄγγελος Αὐγερινός*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: *τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (0) μὲ *Ἔξυπνον Βλάκα*, *Ἐθνικὸν Σχόλιον*, *Μικρὸ Διαβολάκι*—ἡ *Δημομοιρμένη* (0) μὲ *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν*—ὁ *Ταπεινὸς Κύριος* (0) μὲ *Γρηγόριον τὸν Πέμπτον*, *Μέγαν Ἡρακλῆ*, *Ριγολέτον*, *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν*—ὁ *Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός* (0) μὲ *Πενηκοστόλιστο Νησί*, *Εὐέλπιδα Ὕπαρξιν*, *Φιλελεύθερον Ἐγληρίδα*—ἡ *Κόκκινη Γραβάτα* (0) μὲ *Ἀραμπίαν Σόδαν*, *Μυστηριώδες Ἄσυλον*, *Μαραμένην Γαζίαν*—ὁ *Ἀστὴρ τῆς Εἰρήνης* (0) μὲ *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος*, *Ἐλπιδοφόρον Ἐλληνοπούλαν*, *Μαραμένην Γαζίαν*, *Ἀφρόκρινο*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πατριωτικὸν Αἴσθημα* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά σου λογάκια·) *Σκυλοκαυγᾶν* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ·) *Σμυρναίκην Ἠχώ* (ὡραῖα τὰ Παιδ. Πνεύματα, ἀλλὰ πολλάκις δημοσιευμένα· θέλω, εἰ δυνατόν, ἀνέκδοτα, ἀδημοσίευτα, ἀπὸ τὸ νοῦν σου βγαλμένα, πῶς νὰ τὸ πῶ; ὅσον διὰ τὰς Ἀσκήσεις, πάει τώρα, ἐτελείωσεν ἡ προθεσμία·) *Σοφίαν Α.* (διεδίβασα τὰς εὐχαριστίας σου πρὸς τὸν Σύλλογον·) *Σμυρναῖον* (ἔστειλα·) *Νεοέλληνα* (ἔχει καλῶς·) *Ἑλληνόπαιδα* *Ἀλεξανδρέα* (ἔστειλα· πολὺ γρήγορα θὰ γίνῃ καὶ τέτοιος διαγωνισμός·) *Ἀνδρεῖον* *Ἀνδριον* (εὐτυχῶς ἦτο ἐλεύθερον· τετράδια καὶ χάρτην ἔστειλα·) *Ταπεινὸν Κύριον* (ἔστειλα·) *Κρητικὸν* *Ἀστέρα* (ὁ «Ἀετιδεὺς» τοῦ Ροστὰν οὔτε μετεφράσθη ἑλληνιστί, οὔτε ἑλληνικαὶ κρίσεις ὑπάρχουν περὶ αὐτοῦ τοῦ βιβλίου,—φυσικά!) *Ὑπερήφανο* *Ἐλληνόπουλο* (ὀρθῶς ἐμάντευσες, ὡς βλέπεις· ὁ Νικολὲφ δὲν ηὐτοκτόνησεν, ἀλλ' ἐδολοφονήθη·) *Χιακὸν Λιμένα* (μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὰ ταξειδιά σου· ἀλλὰ τί κρῖμα νὰ μείνῃς εἰς τὸν Πειραιᾶ μόνον πέντε ὧρας!) *Ἀρχοντα τοῦ Πηλίου* (ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶς, εἶνε συνδρομητής· αἱ λύσεις σου, ὅπως τὰς στέλλεις, δὲν χρησιμεύουν τί λέγει ὁ ὁδηγός;) *Χιονισμένον Λάσος* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Δημομοιρμένην* (ἔστειλα·) *Κόκκινην Γραβάταν* (ὀφείλεις λεπτὰ 15, διότι ἡ ἀγγελία σου στοιχίζει λεπτὰ 75 καὶ ὄχι 60· δὲ λέγει ὁ Κανονισμός, ὅτι καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 λέξεων πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15;) *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Αὐγούστου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 26 Αὐγούστου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 5 Σεπτεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 16 Σεπτεμβρίου.*

352. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον φθόγγος μουσικῆς,
Ὕλη φωτὸς τὸ δεύτερόν μου
Θεὸς δὲ εἰδωλολατρῶν
Εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελιξάνθου Κόμης

353. Συλλαβικὸν Μωσαϊκάν.

Τὰ Τρίκκαλα, ἡ Αἴγινα, κατόπιν τὸ Παρίσι,
Τ' Ἀγρίντον, τὸ Αἴγιον, καθένα θὰ χαρίσῃ
Ἀπὸ μία συλλαβή του.
Πάρε λοιπὸν καὶ διάλεξε αὐτὴν ποῦ θὰ ταιριάξῃ
Κ' ἕνα πουλάκι κάμε μου, ἕτοιμο νὰ πετάξῃ,
Καὶ κλεῖσ' το στὸ κλουβί του.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρὶς

354. Ἐσχάρα.

Βασιλοπούλα, Στρατηγό, στὰ πάνω καὶ στὰ κάτω·
Εἰς τὰς καθέτους, στὴ σειρὰ
Ἄνθος, ὀπώρα, ποταμὸ καὶ πόλι παρατάττω.
Μαῦρο μπομπούλα στὴ λαβή, τὸν βλέπω μὲ τρομάρα,
Καὶ τώρα, μωρὲ μπράβο μου, ἰδοὺ τὴν ἡ ἐσχάρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλπιδοφόρου

355. Πυραμίς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κράτος.
* + * = Στρατιωτικὸν σῶμα.
* * + * * = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
* * * + * * * = Χώρα τῆς Ἀμερικῆς.
* * * * + * * * * = Ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ποῖος Εἶμαι

356—358. Συμπλήρωσις φράσεων.

1. Βίᾳ — πράττε.
2. Τοῖς — ὁ — γίγνεται —.
3. — πρὸ — τέλους —.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γλυκοχάραμα

359. Πρόβλημα.

Τίς ἀριθμὸς πρέπει νὰ προστεθῇ εἰς τὸν ἀριθμὸν 50, ἵνα τὸ 1/7 τοῦ διπλασίου ἀθροίσματος αὐτῶν, εἶνε αὐτὸς ὁ ζητούμενος ἀριθμός;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιᾶ

360. Ἀπροσδόκητον.

Πότε ὁ ποντικὸς στήνει τὴν φωλιά του στὸ αὐτὶ τῆς γάτας;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠχοῦς τῆς Καρδίας

361—365. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημάτισον ἄλλας τόσας λέξεις.

Ὕπνος, Αἰγαί, γάλα, κόπος, ἀσπίς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δεκαοκταέτιδος Ὀνειροπόλου

366. Φωνηεντόγριφος μετ' Ἀκροστιχίδος.

Τῇ παρεμβολῇ, ἅπαξ ἢ πλειστάκις, ἑνὸς φωνηέντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰ κάτωθι σύμφωνα, ὧν ἡ τάξις εἰς ἑκάστην λέξιν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὧν τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν νῆσον τῆς Ἑλλάδος.

σπρ-λβς-μσκρ-γλμνς-σγκ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγκαθάκι

367. Μικτόν.

ωη-λ-ωη-0.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μενεξεδένιο Ὀνειρο

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31.

285. Μισισιπῆς (μῦς, ὗς, ἵπποι, ς.)—286. Ἑρμῆς (ἐρ, μῦς.) — 287. Θέρος-Λέρος. — 288. Αὐλός-αὐλή.

289.
Α
Η Β Η
Σ Ι Α Ω Ν
Σ Ο Υ Η Δ Ι Α
Μ Α Κ Α Ρ. Ι Τ Η Σ
Φ Ο Λ Ε Γ Α Ν Δ Ρ Ο Σ

290. *Κατίνα* (ΚΑΤΙ ΝΑ-γοράσῃ.)-291. Τ-Θ-ΑΒ (= Τὰ θεῖα εὐλαβοῦ). ΗΕ-ΑΑ (= Μηδὲν ἄγαν.) [ΤΗνος, ΘΕμις, ΑΑδη, ΒΑβυλών.]—292. Ἃ ποιεῖν αἰσχρόν, ταῦτα νόμιζε καλὸν μηδὲ λέγειν.—293. *Ἐξήλθομεν περὶ λόχνων ἀφᾶς*) ἐξ ηλ - θωμ ἐν - περὶ λι χνω - νὰ φᾶς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, ἤτοι καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρὶς στίξις, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Εὔχομαι πρὸς τὴν *Μαραμένην Φύσιν* ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τοῦ ὀνόματός της.—*Μικρὸς Ναύτης.* *(Η, 466)*

Εὐχαριστῶ θερμῶς τὴν φιλτάτην *Σμυρναίκην Ἠχώ* διὰ τὰς εὐχάς της καὶ εὔχομαι εἰς αὐτὸν καλὸ ταξεῖδι.

Πατριωτικὸν Αἴσθημα. *(Η, 467)*

Κάρτας ἔστειλα πρὸ πολλοῦ, 25 *Μαρτίου* ἔλαβες; Μήτσα ποῦ βρίσκεσαι;—*Γραβάτα.* *(Η, 468)*

ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ
«ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ»
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΠΡΟΣ ΒΡΑΒΕΥΣΙΝ

Ὑμνε τῆς *Ἐλευθερίας*, τοὺς φάγαμε, θὰ τοὺς κερδίσωμε τὴν ἐκλογήν.

Πυργιώτικο Φιλότιμο. *(Η, 470)*

Τοὺς ἔχοντας ἐναντίαν γνώμην εἰς τὴν μὴ ὑπερίσχυσιν Λατροϋμνικοῦ κόμματος πρωτείων Δημοψηφίσματος προκαλῶ εἰς στοίχημα. — *Πυργιώτικο Φιλότιμο, ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς Λατροϋμνικοῦ κόμματος.*

Πηνελόπη Ἀθανασιάδου, ἂν εἶνε καραμουντζας τεμάχια;— *Πυργιώτικο Φιλότιμο.* *(Η,472)*

Παύουσα νὰ παρέχω τὴν ὑποστήριξίν μου εἰς τὸ *Λατροϋμνικὸν κόμμα*, δηλῶ κατηγορηματικῶς, ὅτι ἐφέτος ***ἐνθουσιωδῶς μεθ' ὅλων τῶν φίλων μου*** θὰ ὑποστηρίξω τὸ ὡραιότατον ἀληθῶς ψευδώνυμον

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

τὸ ἐκδηλοῦν ὅλα τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ καὶ τοὺς ἱεροὺς πόθους μιᾶς εὐγενοῦς ψυχῆς. Προσέτι δὲ καὶ μεγάλας θὰ καταβάλλω μερίμνας ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως ὁλοκλήρου τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ κόμματος τῆς

ΕΝΩΤΙΚΗΣ ΙΣΧΥΟΣ

Ἐκ μέρους πολλῶν φίλων της.

ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΩΝ ΣΑΛΩΝΩΝ

Αναχωρῶν διὰ Χανία Κρήτης, ἀποχαιρετῶ ἅπασαν Διαπλασιακὴν κίνησιν, ἰδιαιτέρως δὲ *Ριγολέττον*, *Κουροπάτκιν*, *Μόζαρτ* κτλ. Διεύθυνσίς μου ἡ αὐτή: *Ἄγγελος Αἰγεριώς*, Poste-Restante, Ἀθῆναι.

"ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ,,

Κατόπιν τῶν καταπληκτικῶν διαστάσεων, ἃς ἡμέτερον κόμμα λαμβάνει, μὴ ἐπαρκοῦντες πλέον, μόνοι οἱ Ἀρχηγοὶ τοῦ νικηφόρου Λατροϋμνικοῦ Κόμματος πρὸς διεκπεραίωσιν ἀπαιτουμένης κολοσσιαίας ἐργασίας, προέβημεν εἰς ἵδρυσιν «Πολιτικοῦ Συλλόγου», οὕτως ὥστε ἡ ἐργασία, διανεμομένη εἰς πλείονα πρόσωπα, εὐχερέστερον νὰ ἐκτελῆται. Πρώτη φροντὶς τοῦ «Πολιτικοῦ Συλλόγου» ἔσται ἡ συγκρότησις ψηφοδελτίου, ἐξ ὡραιοτέρων ψευδωνύμων, δημοσιευθησομένου προσεχῶς. —Συγχρόνως εἰς πλείστας πόλεις Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ ἱδρυθήσονται παραρτήματα τοῦ «Πολιτικοῦ Συλλόγου». Ἅμα τῇ ὑποβολῇ τῆς ἰδέας ταύτης, συνελθόντες αὐθορμήτως ὑπερδιακόσιοι τῶν ἐν Ἀθήναις φανατικῶν φίλων τοῦ Λατροϋμνικοῦ Κόμματος, ἔθεντο τὰς βάσεις τοῦ Συλλόγου, ἐκλέξαντες ἅμα ἐπίτιμον μὲν Πρόεδρον: *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου*, τακτικὸν δὲ: *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, γενικὸν Γραμματέα: ***Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν***, Ἀντιπρόεδρον: *Ἀργεῖον Ἑρμῆν*, ταμίαν: *Εὐγενῆ Φιλοδοξίαν* καὶ εἰδ. Γραμματέα: *Ἐρανίην*. Ἡ προοιωνιζομένη καταπληκτικὴ ἐπιτυχία τοῦ «Πολιτικοῦ Συλλόγου», ἀλλεπαλλήλων θριάμβων τοῦ Λατροϋμνικοῦ Κόμματος συνέχεια, ἐμφαίνεται ἐξ ἐπιτυχοῦς ἐκλογῆς μελῶν Προεδρείου, γνωστοτάτων ἐκ δράσεώς των ἐν Διαπλάσει. — Μέλη δεκτὰ πανταχόθεν.—Συνδρομὴ μηνιαία πεντηκοντάλεπτος. — Διεύθυνσις: κ. *Δημήτριον Γκίνην*, ὁδὸς Ἀριστείδου 8Α, ***Ἀθήνας.*** *(Η,475)*

Μόνον ὡς προσδληθέντες ἐξ ὑπερβολικοῦ καύσωνος δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι ἀστεῖοι, οἵτινες ἐδημοσίευσαν ἐν προπαρελθόντι φύλλῳ ἐξωφρενικὴν Ἀγγελίαν (Η, 434), ἧς ἀγνοοῦμεν τί νὰ πρωτοαναιρέσωμεν. — Ἐρωτῶμεν: Διατί ὁ «συνασπισμός των» εἶνε «ἀκαταγώνιστος(!)»; Μήπως δὲν ὑρίστατο καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν Δημοψήφισμα, ὁπότε μόνον ἡ οἰκτρὰ ἀποτυχία των ὑπῆρξε πρωτοφανὴς καὶ... ἀκαταγώνιστος;

Προκαλοῦμεν αὐτοὺς νὰναγράψωσιν ἀποσκιρτήσαντας ἐξ ἡμετέρου κόμματος, πρὸς ἀπόδειξιν «ἀποσκελετώσεώς» μας, καθότι ἡμεῖς μόνον αὐτοὺς γνωρίζομεν «ἀποσκελετωθέντας» δι' ἀποσκιρτάσεων *Ἑλληνικοῦ Φιλοτίμου* καὶ *Κυανολεύκου Λαβάρου* μετὰ λοιπῶν ὀπαδῶν των. Περὶ τοῦ ἂν «θἀποτολμήσωμεν (;) νὰ φιφισθητήσωμεν νίκην *Ὀνειροπόλου των*» νομίζομεν ἀνάξιον νὰπαντήσωμεν. Ἐρωτῶμεν ὅμως αὐτοὺς πῶς «ἀπετόλμησαν» νὰ δημοσιεύσωσι τοιούτας ἀνακριβείας, ὑποπιπτούσας ἀμέσως εἰς ἀντίληψιν παντὸς συνδρομητοῦ καὶ καταδικαζούσας αὐτοὺς ἀπὸ τοῦδε;

ΛΑΤΡΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ
ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ

Επανελθὼν ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ Ἐσωτερικὸν τῆς Αἰγύπτου περιοδείας μου, δὲν εὑρίσκω λόγους καταλλήλους, ὅπως εὐχαριστήσω τοὺς ἀγαπητοὺς συναδέλφους διὰ τὴν δεξίωσιν, ἣν ἀπανταχοῦ μοῦ ἔκαμαν. Ἰδιαιτέρως ὀφείλω νὰ εὐχαριστήσω τοὺς συνδρομητὰς Καΐρου, *προπάντων τὰ μέλη τῆς «Μέμφιδος»* καὶ ὀνομαστὶ τοὺς φιλτάτους *Κήρυκα Δικαίου*, *Βαρῶνον Σκαρπίαν*, *Ξενηιεμένο Ἑλληνόπουλο* καὶ ***Νυκτοπόρακα,*** περιποιηθέντας με περισσότερον ἀδελφοῦ. Ἐπίσης εὐχαριστῶ τοὺς ἐν Κἀφρ-Ζαγιάτ, *Πάσχουσαν Ἑλλάδα*, *Χατζηκουμπούραν*, *Μεγάλην Ἰδέαν*, ὡς καὶ Ἐθνικὸν Στόλον ἐπίτηδες ἀπὸ Γοδάμπαλ εἰς Κἀφρ-Ζαγιὰτ κατελθόντα. Τελευτῶν θερμὰς εὐχαριστίας ἐκφράζω στὰς ἐν Τάντᾳ εὐγενεῖς δεσποινίδας, καὶ ζητῶ συγγνώμην παρ' ἐκείνων, οὓς δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐπισκεφθῶ.

Σᾶς εὐχαριστῶ ὅλους, παιδιά, αἱ ὀλίγες μέρες καὶ ὧρες ποὺ πέρασα μαζί σας ἐνεχαράχθησαν βαθειὰ στὴν καρδιά μου, δὲν θὰ τὲς λησμονήσω ποτέ, αἱ δὲ διαθεβαιώσεις διὰ τὸ Δημοψήφισμα, εἶνε γιὰ μένα, ἡ μεγίστη ἐνθάρρυνσις εἰς τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα, ὃν ἀνέλαβον, ἐξ οὗ, ὅταν τοιούτους φίλους ἔχω, ἂν ὄχι ἀδύνατον, τοὐλάχιστον πολὺ δύσκολον εἶνε νὰ ἐξέλθω ἡττημένος.

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ *(Η,477)*

Κωμικοτάτην ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἀπόφασις Πειραιέων Ἰαπώνων, ἀπαγορεύουσα *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* ν' ἀπαντήσῃ εἰς *Μαρμαρωμένον*, ὡσεὶ ἠδύνατο πρᾶξαι τοῦτο. Μόνον ὑπερτάτης εἰρωνείας καγχασμὸς ἀρμόζει εἰς ἀπάντησίν των. Ὀλίγη αἰδώς, ἀγαπητοὶ Ἰάπωνες! μὴ αὐτογελειοποιεῖσθε! ἢ μήπως ἐνομίσατε τοὺς συναδέλφους Σας τρώγοντας ἄχυρα;

Λάτρης τοῦ Ἀπείρου, Εὐχῆτῆς Μάννας(Η,478)

Κυρία δὲν μὲ Μέλει, γιὰ τὴ γλυκειὰ γιορτή σου δλόθερμες εὐχὲς ἐξ Ἀρχαίας Ὀλυμπίας.—*Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος.*

Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου, ὑποστηρίξω θερμῶς καὶ ὅλον τὸν συνδυασμόν.— ***Αἱματόβρεκτος Μακεδονία.*** *(Η,480)*

Ἑλληνόπουλα! Ὅστις συγκινεῖται διὰ τὰ δεινά μου καὶ εἶνε πράγματι φιλόπατρις, ἂς μὲ ψηφίσῃ.—***Αἱματόβρεκτος Μακεδονία.*** *(Η,481)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.